

[Indenrigsministeren]

om besparelser ved, at lægerne ordinerer billigere medicin.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg havde betænkeligheder ved denne aftale, ligesom jeg fandt det vanskeligt at vurdere, om aftalen ville få den forudsatte besparelseeffekt. På den anden side kunne jeg naturligvis ikke være uenig i det hensigtsmæssige i, at der i lægemiddelordinationen inddrages samfundsøkonomiske hensyn. Det er lægerne i øvrigt allerede efter lægeloven og den gældende overenskomst forpligtet til. Jeg så derfor ikke nogen grund til at nægte at godkende aftalen.

Det var imidlertid herudover forligspartierne opfattelse, at det måtte være rimeligt, at lægerne også selv kom til at bidrage til en forbedring af den offentlige økonomi. Lægerne udgør jo en af de højeste indkomstgrupper, som tilmed i modsætning til andre liberale erhverv har en særlig sikkerhed for indtægten ved, at den i det væsentlige stammer fra det offentlige.

Reaktionen fra lægerne på lovindgrebet var meget voldsom og affødte en række påstande, som havde meget lidt hold i virkeligheden. En af disse påstande var, at der med loven var sat stop for enhver honorarforhøjelse for lægerne frem til 1987, hvilket ville give et voldsomt reallønsfald for de praktiserende læger. Denne påstand var og er ikke rigtig.

Som jeg nævnte før, fremgik det allerede af lovforslagets bemærkninger, at honorarforhøjelser kunne aftales mellem overenskomstparterne i den periode, hvor den automatiske regulering var sat ud af kraft. For at udrydde enhver misforståelse om dette tog jeg derfor i august initiativ til sådanne forhandlinger om overenskomstfornyelse pr. 1. april 1985. Vi udarbejdede endvidere et oplæg til sygesikringens forhandlingsudvalg, der angav, inden for hvilke rammer regeringen ville være indstillet på at godkende en aftale. Sygesikringens forhandlingsudvalg fremsatte herefter på grundlag af dette oplæg et tilbud til lægerne, som dels ville give en forbedret dækning af praksisomkostninger, dels ville sikre lægerne nogenlunde den samme indtægtsudvikling som de højerelønnede tjenestemænd i overenskomstperioden.

Sygesikringens tilbud ville have givet lægerne en indtægtsstigning i perioden 1985-87, så den gennemsnitlige nettoindtægt ville

komme op på 419.000 kr. årlig i 1987. Dette var en stigning på 54.000 kr. i forhold til, hvad lægerne havde fået, såfremt honorarerne havde været fastfrosset i hele perioden.

Herudover gav tilbuddet mulighed for en årlig realvækst på 1 pct., hvilket kunne give den enkelte læge en årlig merindtægt i størrelsesordenen 10.000 kr. Ved større stigninger i realvæksten var det forudsat, at der skulle optages forhandlinger mellem parterne.

Endelig var det udtrykkelig tilkendegivet i tilbuddet, at ny opgaver for de praktiserende læger, f.eks. som en følge af udlægning af opgaver fra sygehusene, kunne forventes honoreret herudover.

Jeg synes oprigtig talt, at dette tilbud var meget favorabelt for lægerne. Det var måske endda så favorabelt, at man kunne nære nogen betænkelighed ved det i betragtning af den tilbageholdende linje, det vil blive nødvendigt at følge ved overenskomstforhandlingerne på lønområdet til foråret.

Som bekendt afviste Praktiserende Lægers Organisation tilbuddet fra sygesikringens forhandlingsudvalg. I stedet krævede lægerne en indtægtsstigning på ca. 88.000 kr. frem til 1987, hvilket ville give en gennemsnitlig nettoindtægt i 1987 på 453.000 kr. Baggrunden herfor var, at lægerne ikke alene ønskede en regulering af honorarerne pr. 1. april 1985 og fremover, men også ønskede, at aftalen skulle ophæve virkningerne af den honorarsættelse, som blev gennemført ved lov her i folketinget.

Dette krav var oplagt uacceptabelt, og det forekommer mig klart – og jeg kan ikke forstille mig, at nogen i tinget er uenig med mig herom – at det offentlige ikke kan indgå en aftale, der ophæver virkningerne af en lov, som er vedtaget i folketinget.

Samtidig med at Praktiserende Lægers Organisation afviste forhandlingstilbuddet, trak hovedparten af landets praktiserende læger sig ud af samarbejdet med sygesikringen og gav dermed signalet til den nuværende konflikt. Dette medførte, at der herefter ikke længere efter de almindelige regler var mulighed for, at sygesikringen kunne dække udgifterne til lægehjælp.

Regeringen valgte derfor at benytte en hjemmel i sygesikringsloven til i sådanne tilfælde at fastsætte regler om delvist sygeforsikringstilskud til patienternes lægeregninger. Tilskudssatserne blev fastsat, så de svarer til